

Sygn. akt III CSK 6/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w K.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości P. sp. z o.o. w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 lipca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uwzględniając szczególny charakter skargi kasacyjnej, która nie otwiera stronie kolejnej instancji dla rozstrzygnięcia sprawy, ale jest determinowana pozycją ustrojową Sądu Najwyższego, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjmuje sprawę do rozpoznania, jeżeli w sprawie: występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które w ocenie skarżącego sprowadza się do twierdzenia, że przelew wierzytelności z tytułu pożyczki wywołuje wszelkie skutki skutecznego przeniesienia wierzytelności również w sytuacji gdy umowa pożyczki była nieważna i zbywcy nie przysługiwała wierzytelność z tytułu wykonanej umowy lecz wierzytelność o zwrot świadczenia spełnionego nienależnie.

Sformułowane zagadnienie nie może być poczytane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przelaną wierzytelność i jej źródło, a więc stosunek prawny, z którego wynikała, strony w umowie dokładnie opisały. Okoliczność, że stosunek prawny, z którego miała ona wynikać nie powstał, nie uzasadnia przyjęcia, że za przedmiot tej samej umowy przelewu można uznać w takim razie wierzytelność, której źródłem jest już inne zdarzenie prawne i to z tej tylko w istocie przyczyny, że wysokość wierzytelności może być tożsama. Odmiennosc, w okolicznościach sprawy, zdarzenia będącego źródłem wierzytelności, o której stanowiła umowa przelewu, a więc i odmiennosc przedmiotu tej umowy powoduje, że nie można zasadnie twierdzić, iż dla skuteczności przelewu obojętny jest rodzaj stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika przelana wierzytelność. Takiemu rozumieniu zakresu pojęcia „oznaczenia przelanej wierzytelności” sprzeciwia się nie tylko dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 5 listopada 1999 r. III CKN 423/98, OSNC 2000/5/92; wyrok z dnia 21 maja 2004 r. V CK 505/03, niepubl.), ale i treść m.in. art. 509 § 2 k.c., czego skarżący nie uwzględnił.

W świetle powyższego brak było podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).